

Кога-то са тръси земя-та сичко трепери и са страхува. Подземны-тѣ животны напущатъ дупкы-тѣ си, крокодила оставя водж-тж и тича въ горж-тж, кони-тѣ треператъ, а птицы-тѣ летятъ, като замаяны. Нъ най-много са уплашва челоуѣкъ. Той привыкнжлъ да гледа земж-тж, като нѣщо неподвижно и като ѣж види да трепти, страха му нѣма край. Той ходи като смаянъ и са прѣдава на мысль-тж, че това е божи гнѣвъ.

Нъ ако бы землетрясеніе-то да са повтаря често, челоуѣкъ са приучава на него до толкози, щото никакъвъ страхъ не усѣща вече. Жители-тѣ по нѣкои мѣста на Америкж до толкози привыкнжли на землетрясеніе-то, щото не щжтъ да го знажтъ за нищо.

Какво може да направи землетрясеніе-то види са отъ таж случкж. Въ единъ праздниченъ день на 1755 годинж, жители-тѣ на градъ Лиссабонъ тичали въ църквж прѣмѣнены и чакали съ нетърпеніе да са свърши служба-та и да са поченжтъ веселбы-тѣ. Деня былъ много хубавъ и слънце-то весело са издигнжло на небе-то. Нѣмало нито една облачка да показва, че деня може да са смжти. Изведнажъ земя-та са потръсва и веселыя день са обръща на день плачевенъ. Подырь първо-то потръсваніе, кое-то траило 4—5 минуты, дошло второ, трете и подырь чътвъртъ отъ часа града станжлъ на прахъ и пепелъ.